

повече, защото не го хранѣли съ млѣко. Понеже не било хранено добре, малкото животно почнало да боледува, както боледуватъ всички бозайници, когато ги хранятъ изкуствено. Въ края на втория месецъ орангъ-утангътъ заболѣлъ сериозно и умрѣлъ.

Знаменитиятъ френски природоизпитателъ Бюфонъ, който ималъ възможность да наблюдава единъ орангъ-утангъ, разказва, че тази маймуна била винаги послушна и никога не причинявала неприятности на тѣзи, които се занимавали съ нея. Тя важно подавала ржка на хората, които дохождали да я видятъ и заедно съ тѣхъ се разхождала изъ градината. Когато сѣдала на трапезата да се храни, разтваряла кърпата, изтривала устнитѣ си и много добре умѣла да си служи съ лъжица и вилица. Сама наливала вода или вино въ чашата и даже се чукала съ гоститѣ. Никога не бутала и не чупѣла: всичкитѣ ѣ движения били ловки и увѣрени. Донасяла чаша и чиния, наливала чай и оставяла да истине. Много обичала всички сладки нѣща и се радвала, когато ѣ донасяли такива. Този орангъ-утангъ, като всички маймуни, донасяни въ Европа, скоро умрѣлъ отъ охтика.

Единъ пѣтешественикъ разказва, че орангъ-утангътъ, който той билъ взелъ съ себе си, докато корабътъ плувалъ въ тропицитѣ, билъ постоянно веселъ, стоялъ на палубата и само когато трѣбвало да спи, отивалъ на закѣтано мѣсто. Но колкото корабътъ повече се отдалечавалъ отъ тропицитѣ, толкова повече орангъ-утангътъ ставалъ по-мраченъ и много рѣдко се явявалъ на палубата, като навсѣкжде носѣлъ своето вълнено одеало, съ което се обвивалъ, когато лѣгалъ да спи. Сж-